

GONCA GÜLLER AÇARDI DÜŞLERİNDE

Genç adam yıllar önce köşesine çekilmiş hayatın kendisi için yazdığı kaderini

yaşamaya başlamıştı.

Yıllar önce aniden geçirdiği bir hastalık yüzünden hayatı tepe taklak olmuş, içine

sığamadığı o kocaman dünyanın hayallerinde kalmasını seyrediyordu kendi köşesinden.

Nereden bilebilirdi artık kendisi için bu yerlerin olmayacağını ve nereden bilecekti bir

daha bütün güzelliklerin kendisine yasaklandığını. Hayat böyle bir şeydi demek ki.

Gülen gözleri ağlatmak bir anlıktı ve hiç ummadığın kadar zordu ona alışmak.

Ne de olsa gençti. Bu hastalık mı onu her şeyden alıkoyacaktı, boyun mu bükecekti

kaderine... Hayır... Her şeyi yenebileceğini düşündü, yıllarca çabaladı durdu. Yıllar

geçtikçe anladı her şeyi... Artık onun için adım atmak bir hayaldi. Umudu tükeniyordu

günden güne. Geçen yıllar alıp götürüyordu umutlarını. Genç adama yalnızca hüznü

dolu bir hayatın acılarını yaşamak kalmıştı.

Kendi sessizliğinde boğuldu yıllarca. İçten içe kemirdi durdu genç adamı.

Hesap

soramıyordu hiç bir şeyden. Çünkü ona bütün acılara rağmen sabretmesi gerektirdiği

öğretilmişti.

Kaybolup giden yılların arkasından son gemiyi uğurlar gibi bakakaldı yıllarca.

Her geçen gün hayatının ve hayallerinin yok oluşunu seyretti. Belki bağlamak geçiyordu

içinden, haykırmak istiyordu neden diye? Sesi çıkmasa da içinde fırtınalar kopuyordu.

Bu fırtına geceleri kısık sesli hıçkırıklardan ve yağmur gibi dökülen damlardan ibaretti.

Dilinden dökülen onca dua, gecelerinde genç adamın tek yoldaşı oldu yıllar boyunca

genç adama. Hasret kalmıştı hayatın güzelliklerine. Günler bir su misali akıp geçiyor

zamanın ününde duramıyor, direnmiyordu. Dökülen yapraklar gibi her geçen yıl aldı

**götürdü ömründen ve çevresinden, uçan kuşlar gibi uçtu yuvadan birer birer, sardı
yalnızlıklar, sessizliğe büründü ruhundaki çılgınlıklar.
Ona maziden kalan tek hatıra düşünceleriydi. Artık bitti denilen yerdeydi, geri
dönüşü olmayacaktı hayatın. Farkında olmak istemiyordu saçarlındaki beyazların ve
yüzündeki çizgilerin söylemek istediklerini görmüyor duymuyordu.
Düşünemiyordu
eskisi gibi, hayal bile kuramıyordu. Sadece bakıyordu; öylesine anlamsız, öylesine sessiz,
öylesine kederli ve gözlerli nemli...
Hayat acımasız olmuştu. Geleceğe dair çalınan sadece yaşamı değildi.
Sevgi de
kaybolmuştu genç adam için. İnanmıyordu artık sevginin onun için kapıyı çalacağına ve
birilerini sevebileceğine ya da birilerinin onu sevebileceğine. İşte böyle geçti gitti yıllar
genç adam için. Beklenen tek gerçek vardı bir mucize ya da bir son...
Sessiz bekleyiş
sabırla sürdü gitti.
Bu sessizliği bozmak lazımdı, bir şeyler yapmalı hayata bir yerden tekrar başlamalıydı. Anlamsızca geçip giden yıllar hayatı daha da çekilmez yapıyordu.
Düşündükçe içinden çıkamadığı geceler oluyor ve artık hiçbir şeyi düşünmek bile
istemiyordu. Sessizliğin bu kadarı hayra alamet olamazdı. Hayata nasıl yeniden
bağlanabilirdi, yeni bir meşguliyet yaratabilirimiydi bilmiyordu.
Köy öğretmenin de katkılarıyla bir bilgisayar edinmişti genç adam. Bu bir
nebze olsun hafifletmişti yalnızlığını. Bir meşguliyet bulmuştu daracık dünyasına.
Kocaman bir pencere açıldı o daracık pencereden. Dışarısını seyretmek genç adama
kalıyordu. Nasıl bakarsanız öyle görüyordunuz bu dünyayı.
Farkında bile olmadan girdiği bu dünya ona belki de hayatının en güzel ve en acı
yıllarını aynı anda yaşatacaktı. Hayat çok hızlıydı, internet gerçekten de eşsiz bir dünya
gibiydi. Kısa sürede birçok arkadaş edinmişti, her gün yeni birileriyle tanışıyor, tek**

engellinin kendisi olmadığını görebiliyordu. Herkesin ayrı bir hikâyesi vardı.

Dertler derya olup akıp gidiyordu sel gibi ve kimse buna engel olamıyordu.

Genç adam için asıl güzel günler bundan sonra başlıyordu, sohbet edebiliyor, en azından zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmıyordu. Dertler paylaşıldıkça azalmıyordu

belki ama insan kendisi gibi birileriyle konuşunca rahatlıyor, yalnızlık hissinden bir an da olsa kurtuluyordu.

Ne kadar çok engelli vardı: Bazıları yürüyemiyor, bazıları duyamıyor, bazıları

göremiyor, bazıları hiçbir şey algılayamıyordu. Bunca insanı bir arada tutan ortak

nokta birileri tarafından dışlanmak mıydı ya da onların bir eksikliği miydi? Sonuçta bu

yakıştırma yapılmıştı bu insanlara: " ENGELLİ".

Unutulan bir nokta vardı ki; engelliler de düşünebiliyor, fikir üretebiliyor, sevebiliyor ve sevilebiliyorlardı. İşte tam da bu noktada genç adamın yaşamını

değiştirecek gelişmeler yaşanmaya başlamıştı.

Genç adamın yeni yaşantısı gayet güzel ve akıcı bir şekilde sürüp gitmekteydi.

Kaybolmuş bunca senenin içine kapanıklılığın etkisinden kurtulmak bir anda mümkün

olmayabilirdi elbette. Yeni kişileri tanıdıkça yeni düşünceler sardı genç adamı.

Tanıdıklarının içinde her şeye rağmen mutlu olan insanlar vardı.

Çoğunluğun aksine

onlar hayatı umursamıyorlardı sanki. Öyle ki; içlerinde evli nişanlı olanlar bile vardı.

Genç adam bu engele düştükten sonra sadece yürümeyi unutmamış; hayatın

güzelliklerinden mahrum kalmış, sevmenin sevilmenin hayatın

paylaşılacak yönlerinin

olduğunu da unutmuştu.

Bir gün daha önce tanışıp defalarca konuştuğu bir kız dikkatini çekti genç

adamın. İçinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Ona karşı daha bir alakadar olmuştu

son günlerinde. Onu daha yakından tanımak onunla ilgili şeyleri

öğrenmek istiyordu.

Günler geçtikçe ilginin yerini vazgeçilmeyen bir bağıllık alıvermişti. Artık sadece

onunla olmak istiyor sadece onunla konuşmak her şeyini onunla paylaşmak geliyordu

içinden. Bu düşünceler içinde genç kızla iyice tanıştı. Allah'ım bu nasıl bir duyguydu.

Daha önce hiç kimseye böyle bir his ve duygu yoğunluğu içinde olmamıştı. Onu görünce

derdini unutuyor, yüzü asıksa gülümsüyor, işi varsa bırakıyordu. O olmayınca dört

gözle geleceği vakti bekliyordu.

Genç adamın bütün dünyası sanki genç kızın ekseni etrafında dönüyordu.

Fakat kuşkuluydu genç adam. Yine korkuyor, sevginin kendine göre olmadığını

düşünüyordu. Bu haldeyken bir sevgiliye ne verebilirdi ki ona. Seni seviyorum

demekten başka. Her şey lafta kalacak, gerçekte onun eli bile eline değmeyecekti. Bu

düşünce sarmalında kendisini sevmekten geri tutamadı, gönül ferman dinleliyordu işte.

Gecesinde gündüzünde yediğinde içtiğinde bütün düşüncelerinde o vardı. Geceleri

sabahlara kadar hayaller kuruyor, her gün yeni bir güzellik yakıştırıyordu genç kıza.

Bütün güzellikler ona dairdi. Kayan yıldızlarda dileği oluveriyordu bir anda. Gökyüzü

onu düşünürken daha mavi, gecenin serinliği daha ferahlatıcı, rüyaları daha bir güzel

görür olmuştü. Gördüğü bütün çiçeklerden ona bir buket yapıyor, sonra kokluyor ve

yine kokluyordu onu koklar gibi. O, sessizliği bozuyor kulaklarında hoş bir seda

bırakıyordu. Aşk engel tanımiyordu ya da genç adama öyle geliyordu. Sevebiliyordu ve

sevilmek istiyordu.

Günler geçtikçe genç adamın içinde büyüdü sevgi seli. Fakat söyleyemedi genç

kıza, söyleyemiyordu "Ben seni seviyorum." diyemiyordu. Korkuları vardı: Ya genç kız

onu sevmiyorsa ya bir başkasını seviyorsa! Bu böyle gidemezdi söylemeliydi, her ne

pahasına olursa olsun söylemeliydi. Onu kaybetmek bile olabilirdi işin sonunda.

Daha önce hiç kimseye seni seviyorum diyememişti. Genç kıza iyice yaklaşıyor, konuyu bir şekilde sevmeye ve sevmeye getiriyor, bu konuda düşüncelerini öğrenmek istiyordu.

Ona 'Bizim bir sevenimiz olabilir mi?' dedi.

Genç kız güldü, "Bizi kim sevecek ki?" dedi. "Neden olmasın" dedi genç adam

'Neden seilmeyesin ki! Gençsin, güzelsin, seilmek için her şey sende var.'" diyordu.

"Engelimiz var" diyordu genç kız.

Evet, engel vardı sevmek için bile. Engellediler, sevmeyi düşünmek bile engellere takılıyordu. "Olsun ne varmış engelimiz varsa, engel varsa bir de kalbimiz

var." diyordu genç adam. "Bilemiyorum hiç düşünmedim." diyordu genç kız. Devam

ediyordu sonra da 'Sevgi bana hep acı verdi, hem beni kimse sevmez.' dedi. Bu sözlere

rağmen genç adam kararlıydı ve artık ne olursa olsun söyleyecek, 'Seni seven birisi var.' diyecekti.

Bir yaz akşamı yine kızla konuşuyorlardı. Birlikte şarkılar dinliyor, müzik eşliğinde ritim bile tutuyorlardı. Artık sevgisini söyleme sırası gelmişti.

Sustu bir anda

genç adam, suskunluğa boğuldu. Söyleyemiyordu, kelimeler çıkmıyordu ağzından.

Genç adamın bu halini, suskunluğunu gören kız sordu ona,

-Neyin var, neden birden sustun?

Susmaya devam etti genç adam 'Hiçççç!' deyiverdi sessizce. Genç kız bir neden

olduğun anlamıştı. Şimdi karşısındakini sorularıyla sıkıştırıyordu.

-Sen hiç böyle olmazdın, söyle bakalım neler oluyor?

'Şarkı ' dedi, 'Şarkıdan etkilendim, ben de seviyorum tıpkı bu şarkıdaki gibi.'

deyiverdi. Genç adamın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Allah'tan kız karşısında değildi.

Genç kız şaşkınlıkla ve ısrarla soruyordu kim olduğunu. Kadınca nazlanmalarla bu

şahsı öğrenmeye çalışıyordu kız. Sonra bir anda,

-Sensin desem ne dersin dedi genç adam?

Sessizlik çöküverdi bir anda ikisi de sustular bir müddet ses çıkmadı.

Sanki

büyük bir patlama olmuştu da ortalık süt liman olmuştu. Gık çıkmıyordu ikisinden de.

Yüz yüze olsalar ikisi de utançtan yerin dibine geçecekti sanki.

Sonra geç adam yine 'Sensin işte SENİ SEVİYORUM' deyiverdi bütün cesaretiyle. Genç kız halen sessizlik içindeydi.'Ben hiç düşünmedim, şu anda ne

söyleyeceğimi bilemiyorum.' dedi. Genç adam korktuğunun başına geldiğini anlamıştı.

Sevmiyorum dememişti ama seviyorum da dememişti. Belli ki olmayacaktı. Bir anda

bütün ümidini yitirdiğini hissetti.

'Tamam, ben bir şey söylemedim sen de hiçbir şey duymadın, bu geceyi unutam

ve yaşamamış sayalım.' dedi genç kıza. Genç kız gülümseyerek 'Unutmamı istiyor musun?' dedi.

Genç adamın gözlerinin içi güldü. İçine bir ferahlık geldi birden ve 'Unutmanı

ister miyim hiç? Asla unutma sakın, seni seviyorum, bunu devamlı aklında

tut!'deyiverdi genç kıza. Ancak genç kız 'Zamana bırakalım.' dedi.

Zaman su gibi geçiyordu artık bir şeyler duymak istiyordu, ne olursa olsun

duymak istiyordu: Seviyorum ya da sevmiyorum. Genç kız bir gün beklenen cevabı

vermişti,

-Biz arkadaş olarak çok iyiyiz, sevgili olmak bizi etkiler, bu mutluluğu bulamayız, böyle kalalım sevgili olmayalım.

Biz arkadaş kalalım cevabı genç adamı tekrar susturdu. İçinde hep bir umut

beklemişti kaç gündür ve olmamıştı. Yazdığı bütün şiirleri yaktı, kurduğu bütün

hayallerini yıktı. Yüreği en büyük afetlere gark oluyordu şimdi. Ne büyük bir acıydı o

an yaşadığı. Dünyası yıkılıyordu sanki.

Ayrılığa onun yokluğuna nasıl dayanırdı bilmiyordu. Ayrılığın ilk anları herkese

çok ağır gelirmiş. Onda da bunun etkileri aleni görünüyordu. Fakat zaman herkes gibi

onu da ayağa kaldıracak, yeniden sevdirecekti. Ağlıyordu genç adam.

Onu şu an

anlatacak tek Şey, gözyaŐları idi.

Aradan aylar geçti ve genç adam hala o kızı çok seviyor ve unutamıyordu. Neye

baksa o vardı karşısında: O ilk aşkıydı, ilk seviyorum dediği kişiydi. Nasıl unutabilirdi

ki onu. Kolay mıydı bu?

Yıllar sonra gördüğü en güzel rüyası bitmiŐti genç adamın. Yeniden eski günlerdeki gibi suskunluk sardı dört bir yanını ve içindeki kocaman dünyada

hayalleriyle baş başa umutlarını bir başka bahara bırakarak yaşamaya başladı.

Geçen onca zamandan sonra küçük evinin bahçesinde yetiŐtirdiđi tek çiçek

güller olmuştu. Gonca güller. Her sabah tekerlekli sandalyesiyle indiđi bahçesinden

gonca güller kesip, sabah sofrasında karşısına koyuyordu. Kahvaltı sofralarında ona

eŐlik eden gonca gülleri ve hayalindeki Gonca'sıydı her sabah.

Şimdi o, gönlünde kurduğu gül bahçesindeki güller içinde bir Gonca gül.

Genç

adam ise yüzünde efkâr, virane, harabeye dönmüş kalbinde, suskun, sessiz. bir bülbül...

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliiler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.